Útban Venezuela Felé

A fénykép 1957 tavaszának végén készült, útban Venezuela felé, valahol az Atlanti-óceánon. A kislányom nyolc éves, én harminckettő vagyok. Túl voltunk életünk egy nagyon nehéz periódusán, elhagytuk Magyarországot, ahol nem láttuk biztosítva a jövőnket, és ahol rettegtünk, hogy visszatér a mindkettőnk számára szörnyű múlt. Nekünk mindenekelőtt nem egzisztenciális félelmeink voltak, anyagi helyzetünk az átlagosnál jobb volt. A férjem a rákospalotai bőrgyárban dolgozott mint utókalkuláció-vezető, én pedig már öt éve az akkori Könnyűipari Minisztérium textilosztályán dolgoztam egy főkönyvelő mellett. Ez a textilosztály mint kirendeltség először Zuglóban működött, aztán bent a mai Béke Hotel épületében, utoljára pedig a Csengery utcában volt. Onnan mentem el, és nem mondtam semmit, csak másnap nem mentem dolgozni. Talán a legfontosabb szempont az volt, hogy nagyon féltettem a férjemet, hogy az 1956-os időkben érte jönnek, de nem azért, hogy elvigyék, hanem azért, hogy valamiben részt vegyen. A férjem vezető beosztásban volt, de egy teljesen apolitikus ember volt. És valóban, 1956 októberében egy hétig nem jött haza, és nem tudtam róla semmit, és a család sem. Azt a hetet átsírtam, mert nagyon

bennem voltak a régi emlékek, a félelem, amik akkor jönnek újra elő, mikor drasztikus módon változik valami. És akkor talán úgy éreztem, hogy egy csendesebb helyre kellene menni, egy olyan helyre, ahol nem kell mindig valamitől félni. A számunkra teljesen ismeretlen új hazával járó valamennyi nehézséget is vállaltuk, hogy elkerüljük, mindenáron, a múlt megismétlődését. A hozzánk hasonló zsidó családok menekülésénél, nyugodtan állíthatom, szintén ez volt a fő szempont. Bécsben pár heti próbálkozás után egy nagyon rendes hölgynél laktunk, aki ideje nagy részét vidéki rokonainál töltötte, így viszonylag szabadon élhettünk. Nagy nehezen, közel öt hónapos ügyintézést követően, elkészültek az útleveleink, sikerült beszerezni a szükséges vízumokat. Az útiköltség nagy részét a férjem húga állta, kisebb részét értékeink eladásából és a Nemzetközi Vöröskereszt segélyéből fedeztük. Bizakodóan tekintettünk jövendő életünk elé.